

fattelse, at vi føre Krig for materielle Interesser, det er en aldeles feilagtig Opfattelse, at den menige Mand skulde have Mindre at kæmpe for end den Rige. Vi føre ikke Krig for Guds eller Formue, men for Fædrelandets Selvstændighed, dets Fortidsminder, for vort Sprog og for Alt, hvad der er os dyrebart i det Land, hvori vi ere fødte, og den Fattige har ligesaa Meget at forsvare og ligesaa stor Grund til Fædrelandskjærlighed som den Rige; det var denne Begrundelse, jeg bestemt vilde udtale mig imod.

Formanden: Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds har Ordet.

J. Kæc: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Den høitærede Finantsminister har Ordet.

Finantsministeren: Mine Herrer! Der er en almindelig Betragtning, som jeg ønskede at gjøre gjældende som Indledning til, hvad jeg har at sige, en Betragtning, som jeg, ved at høre Forhandlingerne idag, har faaet en fornøyet Opfordring til at fremhæve, nemlig den, at jeg troer, at det er nødvendigt at tage Hensyn til den Omstændighed, hvorunder vi befinde os, at vi ere saa langt fremrykkede i Sessjonen. Der har saavel i det andet Thing som i dette Thing gjort sig en ikke sædvanlig Utaalmodighed gjældende for at søge at komme til en Ende med den lovgivende Forsamlings Arbejder. Jeg er overbevist om, at denne Betragtning maa virke noget paa de Herrer's Stilling, og jeg skal i alt Fald vedgaae, at den i en væsentlig Grad virker paa min Stilling og mit Forhold til de Forslag, som her ligge for. Forinden jeg gaaer ind paa det store Spørgsmaal, maa jeg tillade mig at henlede Opmerksomheden paa et Vædringsforslag, som foreligger blandt de første for Afstemningen, nemlig det, der af Mindretallet er stillet under Nr. 2 i Betænkningen til § 1, et Forslag, som det synes, at Forslagsstilleren ikke engang selv har fundet det værd at omtale. Det er det Forslag, som gaaer ud paa, at Ordene „i“ og „1¹/₄ pCt.“ skulle gaae ud. Jeg skjønner ikke

rettere, end at Vedtagelsen af dette Forslag vilde være det Samme som overhovedet at faae Meningen ganske ud af Loven, nu, da Finantsloven er færdig, thi der vilde da ikke, saavidt jeg skjønner, være opgivet, hvad det er, der skulde opkræves. Der vilde kun være givet en Regel for Indkomsskatten, men derimod vilde der ikke komme Penge ud af Loven, saavidt jeg kan skjønne. Det er derfor selvfølgelig et Punkt, som jeg ikke paa nogen Maade kan indlade mig paa.

Hvad det store Spørgsmaal angaaer, da er min Stilling dertil forsaavidt de Herrer fuldkommen bekjendt, baade af Debatterne, der have fundet Sted i det andet Thing, og af, hvad jeg har tilladt mig at udtale ved Sagens 1ste Behandling her. Der synes jo overhovedet ikke længer at være nogen Strid mellem de Herrer, der staae i de forskjellige Leire, om, at Procentsystemet, naar der er Spørgsmaal om en Skat, der skal udgaae igjennem en længere Arrække, er at foretrække for Contingentsystemet; ja, selv Contingentsystemets ivrigste og talentfuldste Forsvarer i denne Forsamling har nu paa en Maade erkjendt, at, naar det kunde lykkes at faae et tilstrækkeligt betryggende Apparat, maatte Procentsystemet være det, man maatte foretrække. Det er den samme Betragtning, som jeg er gaaet ud fra ved i det oprindelige Lovforslag at foreslaae et Procentsystem, og jeg har foreslaaet det under den hderligere Forudsætning, at det igjennem en Række af Aar ikke vilde være os muligt at komme bort derafra, og at denne Væfatningsmaade inden syde Tid ogsaa vilde gjøre sig gjældende i Communerne. Men fra det Dieblik af, da man har begrændset Forslaget til, om jeg saa maa sige, at være en Lov for Dieblikket, til et Tidsrum af 2 Aar og netop med særdeles Hensyn til de Udgifter, der ligge for i disse 2 Aar, har jeg erklæret, at jeg kan tage Contingentsystemet, ja, jeg skal endog saa sige, at for Finantsministeren som den, der skal have Pengene, er Contingentsystemet aabenbart det bekvemteste, nemmeste og contanteste at komme tilrette med. Der vil altsaa for mit Vedkommende ikke være Noget til Hinder for at gaae ind paa Forslagets Tanke, som den foreligger fra Fleertallet, ja, den maa jo for-